

מונולוג של בנימין ("פואד") בן-אליעזר

מעולם הדימויים הזה. אל תסככי אותי בשמות!
● טעם רע בפה!

ר עסק — מערד-ליכוד — נחיתך באישון-לילה, ללא השתתפותי, ללא ידיעתי. אין זה סוד. אני זוכר שבבוקר — זה היה באוקטובר 1984? — טילפנו אלי ע"י תונאים וסיפרו לי על ההסכם בין "יחד" לבין המערך. הרגשתי רע מאוד, תחושה לא סימפאטית.

נו, אז צעקתי ונאמתי והתלהבתי, או מה? פיתאום מודדים אותי לפי שקר פית בטלוויזיה וכותרת בעיתון. אני יודע שאני נשמע גועש מכתוב. הייתי רוצה להגיע יותר לשקט נפשי. פשוט מציק לי. אני יודע שאני יכול לתרום ולתת הרבה יותר. אני מקווה שאוכל להגיע למערכת הביצועית מהר. אני מקנא באותם פוליטיקאים שלווים, היורים תשובה מוכנה עוד לפני שנורמה השאלה, מוציאים אותה ככה כאלגנטיות מהשרול.

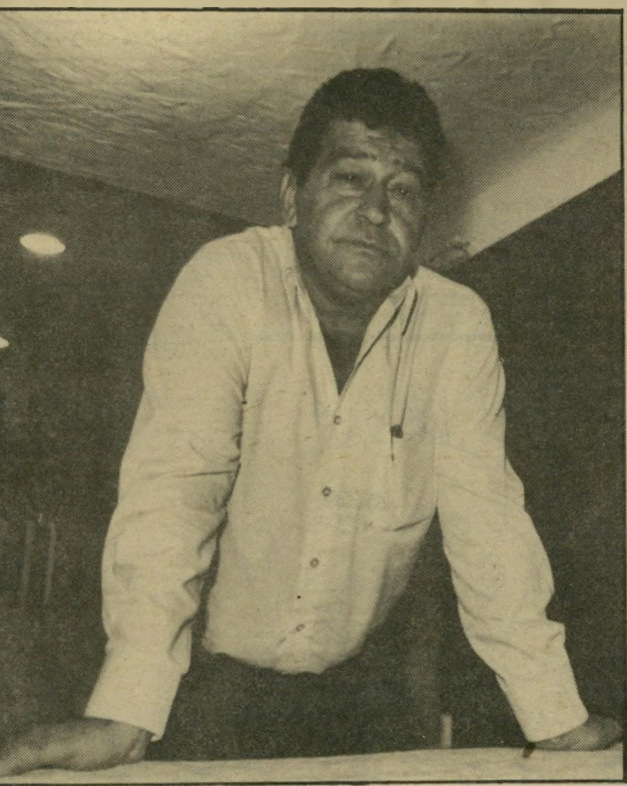
אני ממש רוצה להתחיל לפעול ולבצע, כמו שעשיתי כל חיי. מה קוסם לי במיוחד? הייתי רוצה להיות שרה-עבוד-ההרווחה, אולי שר-הפנים, אבל אין לי כל סיכוי לכך, כל עוד הדתיים בתמונה... הייתי רוצה להיות גם סגן-שר, המשפיע בענייני-ביטחון. האם זה מגיע לי על-פי הסכם "יחד"? עזבו אותי עם ההסכם יחד! אני מקווה שאגיע למישרת שר או סגן-שר מתוקף כישורים, ולא מתוקף הסכמים.

אני שואף להתקדם. כלומר: בכפיפות למערכת הפוליטית ולא לרצונה, אני מרוצה ממה שהייתי ער עצם היום הזה, חרף המיגבלות, אבל אני שואף להתקדם למערכת הביצועית.

אני רואה את עצמי בתפקיד של שר או סגן-שר, מה שיותר מהר!

אני לא מסוגל לראות את עצמי צועק-צועק ומגיש שאילתות והצעות לסרר-היום גם בקנציה הבאה. אם זה

"אני רוצה ליהיות בקדנציה הבאה שור או סגן-שר!"

אני ולדמן העולם הזה

אני יהודי העובד קשה. שומדבר לא כא לי בקלות בחיים. אני אוהב את המגע עם האנשים, אוהב את הנסיעות הארוכות ברחבי-הארץ, אוהב להליכה קהל. זה מה שמחה על העסקנות ככנסת. לפעמים, כתום שבוע-עבודה ככנסת, אני עומד מהצד ואומר לעצמי:

מה אני עושה כדי להגיע למישרה? אני רץ, מתרוצץ כל השבוע בין סניפי המערך, בכל רחבי הארץ. אני עושה זאת, מפני שאני באמת מרגיש ש'ש' לי מה לתרום בענייני ביטחון ותכרה. בין חברי הכנסת יש 40:30 שמש' פיעים, ואני ביניהם.

יקרה בכל זאת, ארגיש עצמי מתוסכל מאוד. שלא תהייה איר-הכנסת: תקופת הכנסת היתה הכרחית בשבילי. למרתי, השתפשתי, אבל אני רואה את האתגר הגדול שלי בחיים להיות עוד פעם חבר-כנסת, ועוד פעם חבר-כנסת...

הפתעה!

את בנימין ("פואד") בן-אליעזר עזר פגשתי, בראשונה, כשהייתי בת 17. הוא היה אז מפקד הגדה המערבית. הייתי חניילת בסדיר, ושהייתי בחופשת מצב-רוח. חזרתי לבסיס ב"וולוו" ששלח פואד, ולאורך כל הדרך לטבריה לא הפסיק הנהג מלהסביר כמה חביב פואד אל המזכירות, כמה הוא מקסים לעוזרים, וכמה אין הם קולטים אותו, אין הם מבינים את מהות החביבות הזאת. נזכרתי באותה שיחה לילית עם הנהג, כאשר ישבתי בשעת-לילה מאוחרת בביתו של פואד בראשון-לציון וניסיתי לדובב אותו. פואד התגלה, הפתעתי הגמורה, כאחד המרואיינים ה"קשים ביותר שבהם נתקלתי. דווקא העטיפה החבר-מנית שלו, הקסם האישי, הבדיחות שהוא נוהג לספר — גם על חשבון עצמו — בפורום ימי-השישי שלו (קפה "אפרומו", בשעה 1.30) יצרו גם אצלי את הרושם שהוא אדם פתוח, ברור, קל-ביטוי, חסר-סייבוכים מיוחדים. לכן הופתעתי מנטייתו לדבר בגוף שני ("אתה מרגיש, אתה לא יכול...") ומרתיעתי והת-הכרתי, כל אי-מת שהחזרתי את השיחה לפסים אישיים, ואילצתי אותו לדבר בגוף ראשון ("אני מרגיש, אני יכול...")

קפה, להצטלם ליד יצירות אש-תו, בחדר-השינה שלו. הוא היה מוכן להכין סיבוב נוסף של קפה, להתבדח — הכול כדי לדחות את הקץ שבו יצטרך לפתוח את סגור-ליבו ולהיחשף. כשכלו כל הקיצים נעלמו ה"בדיחות, נעלמה ההבעה המשועשעת, נעלמו הגיוונים — נשאר פואד-נטו: איש המעיד על עצמו שהוא חסר-מנוחה, אדם "העובר תקופה קשה". החלטתי לראיין את פואד השבוע, דווקא אחרי הכרזתו של אברהם ("אברשה") טמיר במדור זה בשבוע שעבר, על כוונתו לרוץ לכנסת. ההכרזה המנומקת-הי"טב עוררה סערה בתוך מה שהיה פעם "מיפגת יחד". טמיר אינו מעוניין סתם בתו"אר חבר-כנסת, כי אם בהשפעה ובכוח שאינם פחותים מאלה שיש לו כיום כמנכ"ל משרד-

החוף. ברצונו להשתמש בהם — כדי לקדם את תהליך-השלום. מישרת סגן-שר, למשל, נחשבת כעמדה די סבירה להשיג כל זאת. סגן-שר חייב להיות חבר-כנסת, והלשונות הרעות ייחסו את "הפנצה" של טמיר לתיכנון מפורט של צעדיו הבאים. אין זה סוד, פואד נרעש מהכרזתו של טמיר. את הבחי"שות והבישולים בתוך המיפגות החלטתי להשאיר לאחרים ובי"קשתי לברר עימו כיצד הוא רואה עצמו בקדנציה הבאה. "שר או סגן-שר! הגיעה ה"תשובה הכנה, אחרי ערב ארוך. גם פואד מעוניין להגיע לעמ"דת-השפעה כדי לקדם את תה"ליך-השלום. הוא נשמע לי כן, רודף-שלום כחייל-לשעבר ומת-לבט. זה נשמע לי משכנע. גם קצת מוכר מהשבוע שעבר.

עם אברשה טמיר מי היה סגן-שרך

האם כעסתי אז על עזר? כעסתי בכלל! זוהי תחושה איזמה, שאתה שותף לבניית מאמץ ופיתאום הכושי עשה את שלו... לרכים היה נוח להאמין שהיה ידוע שאני נוטה לכיוון הליכוד, היה נוח שלא לשתף אותי. אני לא התעמקתי בסיבות, אבל עזר בודאי חש שהיה לי טעם רע בפה. מה שחשוב הוא שמהרגע שקרה מה שקרה, קיבלתי את הדין והפכתי לאיש מיפגת-העבודה. "יחד" קמה על רקע שינוי פוליטי, שעבר אז על כל המערכת. במיסגרת הזאת היה ברור שצריך לנסח מסר ברור וחדר עבור העם הזה...

אני עובר תקופה מאוד קשה. כך אני מרגיש. אני חש שאני מסוגל לתקן, להשפיע, להביא לשינויים, מפני שידר על הרופק ואני קורא אותו כמו איזה רופא, ואני משולל כל יכולת או כוח לעשות משהו. כיום אני עומד וצועק, ואילו המערכת הביצועית עושה מה שהיא רוצה: רוב חברי-הכנסת הם במצב כזה? באמת יש חברי-כנסת שאני מתחלק עימם במה שאני אומר עכשיו. האם אני מתאים להיות מנהיג? אני בהחלט רואה עצמי כאדם המסוגל ללכת ולהוביל בתחומים מסוימים. אין כל הבלה בין מנהיג בשדרה הקרב — כמו שפיקרתי, מנהיג על סירת "שקר" — לבין מנהיג פוליטי. שולטים שם חוקים שונים לגמרי. מי המודל שלי כמנהיג? אני בורח